

MİSAFİR

KEREM YÜCEL

METİNLER: SERDAR KORUCU

YCAN

Güverteden deniz kokusu getiren
Delal Arya, kızıl tilki Aras ve
panda yavrusu Pamir'le birlikte
günbatımlarında buluşmak...

Fotoğraflar: © 2016, Kerem Yücel

Metinler: © 2016, Serdar Korucu

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Can Öz

Fotoğraf editörü: Sinan Çakmak

Kapak ve iç tasarım: Murat Kaspar

Düzeltili: Mert Tokur

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16, Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-3140-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89

Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750731402

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MİSAFİR

KEREM YÜCEL
METİNLER: SERDAR KORUCU

♥can

■ Başlarken

KEREM YÜCEL
İstanbul, Mart 2016

Yağmur hiç durmamıştı. Sadece ben değil, fotoğraf makinem de iç aksamalarına kadar ıslanmıştı. Savaşın ilk aylarıydı. Hayata Destek Derneği çalışanları gelen yardım kolilerini dağıtmakta sayıca yetersiz kalmıştı. Suriyeliler, kolileri almak için birçok farklı köyden ve farklı yerden akın akın yardım örgütünün bulunduğu köyün meydanına geliyordu. Günlerce, haftalarca kimi tek bacağıyla, kimi birkaç gün önce doğmuş çocuğuyla, kimi üstündeki tek kuru kıyafeti yanında taşıdığı ekmeğe sararak –yardım alacakları kesin olmasa da– yağmurun, çamurun içinde bir umudun peşinden geliyordu.

O güne kadar Suriye'den kaçanlara mesafem bir fotoğrafçı olarak otele döndüğümde bitiyordu. Yağmur, çamur... ama sonrasında sıcak bir kahve, sıcak bir duş ve otel odası. Benden istenen, hikâyeleri ve yaşananları fotoğraflamamdı. Fakat o gün çamurun içinde çuvalın üzerine üç tane koliyi koymuş çekmeye çalışan on yaşlarında bir çocuk gördüm. Diğerlerine köylüler traktörle

yardım ediyordu. Fakat bu çocuk ne dil biliyordu ne de kendini ifade edebiliyordu. Fotoğraf makinemi bırakıp kolilerden ikisini ben yükledim. Onunla birlikte sığındıkları eve kadar çamurun içinde ve uzunca bir yolu yürüdüm. Bir ev bile diyemeyeceğim kerpiçten binanın kömürlüğünde bekleyen insanların yanına vardık. Dağ gibi bir adam yardım paketini görünce ağlamamak için kendini zor tuttu ve eridikçe eridi. O gün benim fotoğrafçılığımın otel odasına dönene kadar bitmediğini anladım. Benim fotoğrafçılığım her biri bana umutlarını ve hayallerini anlatıncaya kadar ve benim kim olduğumu, nereden geldiğimi ve onlardan ne alıp ne verebileceğimi öğreninceye kadar devam edecekti. Belki o heybetli yardım kolisinin içinden çıkanlar birkaç makarna, çay, şeker ve undu. Bütün bunlar günlerce hiçbir şey yememiş olan insanlar için elbette ki çok şey demektir. Gene de onlar için bu yardım kolisi o gün sofralarına koyacak sıcak yemekten öte Suriye'ye geri dönüş bileti ve istikrar umudu taşıyordu. Yıllarca ça-

lışıp korumaya çalıştıkları o huzuru arıyorlardı. Oysaki her gelen yeni yardım kolisi onları Suriye'den biraz daha uzaklaştırıyordu.

Sonradan ziyaret ettiğim evlerde soğuk beton zemin, sırasıyla önce bir battaniyeyle sonra bir matla, derken halı ve bir sobayla ısınmış; mutfak malzemeleriyle, hijyen paketleriyle, perdelerle donanarak geçici bile olsa gerçek bir yuvaya dönüşmüştü. Tamamlanmamış inşaatların kiracısı olmuşlardı. Çevreden topladıkları tuğlaları tek tek, üst üste koyarak kendilerine yuva yapmışlardı. Önce ekmeğini bölenler, yemeklerini paylaşır oldular. Benim için Suriye kahvesi pişirenler, orta şekerli sevdiğimi bilir oldular. Kiminin eşinin kiminin çocuğunun Suriye'den dönüp dönmediğini, okula başlayıp başlamadığını, iş bulup bulamadığını bilir oldum. Biz birbirimizi tanıdıktan sonra objektifimin karşısında dimdik duran bu cesur insanlar yaşadıkları gerçeğin ufak bir kısmını benimle paylaşmaya başladılar. Bunun için, gös-

terdikleri cesaret için, kapılarını açtıkları için kendi minderleri yokken ben üşümeiyim diye ayaklarımın altına battaniye koydukları için, gözyaşıyla değil gururla gözlerimin içine baktıkları için her birine teşekkür etmek istiyorum.

Savaş büyük bir dalga ve önünde duran insanların hepsini ayırt etmeden yıkıp geçiyor. Dalgalar çekildiğinde bu cesur aileler kendilerini geçmişlerinden ve topraklarından uzak bir yerde buldular. Cesur diyorum çünkü her şeye rağmen yaşadıklarını bize anlatabilmek için objektif karşısına geçip dimdik durdular.

Onlar adına geleceklelerini yaratabilecek şansı ve desteği bulmalarını umut ediyorum. Bu kitap için yola çıkarken amacımız da hep buydu. Misafir olarak geldiler, üç günden sonra toplum olarak azıdışlerimizi onlara gösterdik. Umarım geri dönebildiklerinde bana hep o anlattıkları yemyeşil tarlalar üzerinde kırmızı gelincikleri görebilirler.

Ona çok âşıktım. Aşkımı sırtıma çizdirdim.
En büyük yeri kaplasın istedim. Aşkım
Suriye’de öldü. Karım mayınlı arazide geride
kaldı. Yanımda ise altı aylık bebeğimin anası.
O da geçmişimi kıskanıyor. Haklı da. Bu aşk
nasıl unutulur?

İki oğlumuz da Suriye’de üniversiteyi kazanmak için çok uğraştı. Biri makine diğeri uçak mühendisi olacaktı. Savaş nedeniyle okullarını bıraktılar. Şimdi gündüzleri AVM’de çalışıyorlar. Geceleri ise üniversitedeler. Eğitim için değil. Temizlik yapıyorlar.

